

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев2 4144/2023
14.03.2024. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Весне Субић, председника већа, Зорана Хаџића и Мирјане Андријашевић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Милена Јефтић, адвокат из ..., против туженог „As tours“ ДОО Ветерник, чији је пуномоћник Биљана Анђелковић, адвокат из ..., ради поништаја решења, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 779/23 од 12.07.2023. године, у седници одржаној 14.03.2024. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснована, ревизија тужиоца изјављена против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 779/23 од 12.07.2023. године.

Образложење

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Гж1 779/23 од 12.07.2023. године, жалба туженог је делимично усвојена и пресуда Основног суда у Новом Саду П1 2276/20 од 14.12.2022. године је преиначена, тако што је одбијен тужбени захтев тужиоца за поништај као незаконитог решења број ... од 23.09.2020. године, којим је тужиоцу, запосленом код туженог на радном месту „...“ отказан уговор о раду број .. од 13.10.2017. године, захтев тужиоца да се обавезе тужени да му на име накнаде штете због незаконитог престанка радног односа исплати износ од 195.000,00 динара са законском затезном каматом почев од дана пресуђења до исплате, захтев тужиоца да се обавезе тужени да му исплати на име разлике накнаде зараде за месец август 2020. године износ од 23.214,29 динара са законском затезном каматом почев од 30.09.2020. године до коначне исплате и за месец септембар 2020. године износ од 30.952,91 динар са законском затезном каматом од 31.10.2020. године па до коначне исплате и захтев тужиоца да се обавезе тужени да у име и корист тужиоца обрачуна доприносе за пензијско и инвалидско осигурање у висини обрачунатој на основице износа наведене у ставу четвртом изреке и овако обрачуната средства уплати на рачуне Републичког фонда за пензијско и инвалидско осигурање – Филијала Рума, исказано за сваки месец појединачно неисплаћене зараде (став први изреке). У преосталом делу жалба туженог је одбијена, а побијана пресуда у преосталом усвајајућем делу потврђена (став други изреке). Преиначена је одлука о трошковима поступка садржана у побијаној пресуди тако што је одбијен захтев тужиоца за накнаду трошкова поступка у износу од

203.846,00 динара са траженом каматом и обавезан тужилац да туженом накнади трошкове парничног поступка у износу од 200.200,00 динара (став трећи изреке). Обавезан је тужилац да туженом накнади тропкове другостепеног поступка у износу од 68.203,00 динара (став четврти изреке).

Против правоснажне пресуде донете у другом степену, тужилац је изјавио благовремену и дозвољену ревизију, из свих разлога предвиђених одредбом члана 407. став 1. тачка 3. и 4. Закона о парничном поступку.

Врховни суд је испитао побијану одлуку применом члана 408. Закона парничном поступку - ЗПП („Службени гласник Републике Србије“ број 72/11 ... 10/23 – други закон) и утврдио да ревизија није основана.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. Закона парничном поступку на коју ревизијски суд пази по службеној дужности. Нема битне повреде одредаба парничног поступка од стране другостепеног суда, која би могла бити ревизијски разлог у смислу члана 407. став 1. тачка 3. Закона о парничном поступку.

Према утврђеном чињеничном стању, тужилац је био запослен код туженог на радном месту Тужилац је од 10.08.2020. године до 14.08.2020. године био привремено спречен за рад, о чему је обавестио туженог достављањем потврде о привременој спречености за рад. Тужилац је изостао са рада и од 02.08.2020. године до 10.08.2020. године, као и након завршетка привремене спречености за рад за коју је доставио наведену потврду, и то од 15.08.2020. године па до дана доношења решења о отказу уговора о раду, када није долазио на посао, нити је изостанке оправдао. Тужени је 27.08.2020. године тужиоцу издао упозорење због теже повреде радне обавезе – недостављање потврде о привременој спречености за рад, на коју се изјаснио. Тужени је донео решење ... од 23.09.2020. године о отказу уговора о раду због повреде радне дисциплине из члана 179. став 3. тачка 2. у вези члана 103. Закона о раду, јер тужилац није оправдао изостанак са рада од 02.08.2020. године до 10.08.2020. године и од 15.08.2020. године па до доношења решења о отказу уговора о раду, о чему је у решењу дао разлоге.

Полазећи од овако утврђеног чињеничног стања првостепени суд је закључио да је решење туженог о отказу уговора о раду тужиоцу од 13.10.2017. године незаконито и као такво га поништио. Обавезао је туженог да тужиоцу на име накнаде штете због незаконитог престанка радног односа исплати износ од 195.000,00 динара са припадајућом законском затезном каматом. Одбијен је захтев тужиоца од досуђених 195.000,00 динара до тражених 464.293,65 динара са законском затезном каматом од подношења тужбе до исплате. Обавезан је тужени да тужиоцу на име разлике зараде исплати утврђене новчане износе, као и да му исплати накнаду штете због неискоришћеног годишњег одмора. Обавезан је тужени да на утврђене износе уплати доприносе за обавезно социјално осигурање, односно доприносе Републичком фонду за пензисјко и инвалидско осигурање.

Другостепени суд је закључио да је пресуда првостепеног суда заснована на погрешној примени материјалног права, па је тужбени захтев тужиоца одбио.

Из овако утврђеног чињеничног стања Врховни суд је оценио да ревизија није основана и да је другостепени суд донео правилну и закониту одлуку.

Одредбом члана 103. став 1. Закона о раду („Службени гласник Републике Србије“ број 24/05 ... 113/17) регулисано је да је запослени дужан, најкасније у року од 3 дана од дана наступања привремене спречености за рад у смислу прописа о здравственом осигурању, о томе достави послодавцу потврду лекара која садржи и време очекиване спречености за рад. Одредбом члана 179. став 3. тачка 2. истог Закона прописано је да послодавац може да откаже уговор о раду запосленом који својом кривицом учини повреду радне обавезе, и то не достави потврду о привременој спречености за рад у смислу члана 103. овог Закона.

Како је на несумњив начин утврђено да је тужилац неоправдано изостајао са рада од 02.08.2020. године до 10.08.2020. године и од 15.08.2020. године до престанка радног односа, иако је у том периоду био позиван да ради, то је постојао основ за доношење отказног решења у смислу члана 179. став 2. и 3. Закона о раду у вези члана 24. Уговора о раду како правилно закључује другостепени суд. Пре доношења побијаног решења тужилац је писаним путем упозорен на постојање разлога за отказ, па је решење донето у законом прописаној процедури, услед чега нису основани наводи ревизије о погрешног примени материјалног права.

Правилно је, насупротив наводима ревидента, закључио другостепени суд, да је тужени упозорен да је учинио повреду радне обавезе, јер је неоправдано изостао са рада у периоду од 02.08.2020. године до 10.08.2020. године и од 15.08.2020. године до престанка радног односа, као и да му је у образложењу решења о отказу уговора о раду наведено да му се отказује уговор о раду због неоправданог изостанка са посла, а да недостатак правилне правне квалификације (повреда радне обавезе из члана 179. став 2. и 3. Закона о раду) из изреке решења о отказу уговора о раду не чини решење незаконитим.

Тужилац је позиван да ради у периодима несумњиво неоправданог одсуства са рада, чиме је учинио повреду радне обавезе из члана 179. став 2. и 3. Закона о раду у вези са чланом 24. Уговора о раду (недолазак на посао без оправдања), што произлази из упозорења и образложења решења о отказу уговора о раду. Поступак отказивања уговора о раду у смислу члана 180. Закона о раду је правилно спроведен, то и по оцени ревизијског суда, нема услова за поништај побијаног решења.

Насупрот наводима ревидента, тужиоцу није ускраћено право на одбрану, што је евидентно с обзиром на садржину упозорења којим се тужиоцу предочава и кршење радне дисциплине недоласком на рад, као и с обзиром на садржину његовог изјашњења на упозорење, како за период изостанка са рада због привремене спречености за рад од 10.08. до 14.08.2020. године, тако и за период неоправданог недоласка на рад од 15.08.2020. године до сачињења упозорења.

Правилно је другостепени суд, насупротив наводима ревизије, нашао да је пошто је преиначена првостепена пресуда у делу којим је поништено решење од 23.09.2020. године, нема услова ни за обавезивање туженог да тужиоцу исплати накнаду штете

због незаконитог престанка радног односа, као ни да исплати разлику зараде за август и септембар 2020. године са траженом каматом, јер у том периоду тужилац није радио.

Правилна је и одлука о трошковима парничног поступка, јер је донета правилном применом одредбе члана 153. и 154. Закона о парничном поступку, јер је тужени, насупрот наводима ревидента, побијао првостепену пресуду у целости.

Из свега изнеог одлучено је као у изреци на основу одредбе члана 414. ЗПП.

**Председник већа-судија
Весна Субић, с.р.**

**За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић**